Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 78 (534) ★ miercuri 26 sept. 1956 ★ 4 pag. 15 bani

Nedespărțiții

În Uzinele Metalurgice „Progresul" din Brăila, e mare fierbere. Sîntem în zilele cînd la București se desfășoară lucrările celui de al II-lea Congres U.T.M.

N-au trecut decît cîteva ceasuri de la începerea lucrului, iar la Comitetul U.T.M. au și început să sosească fel de fel de vești.

Brigada prim-topitorului Vișan Gheorghe a dat încă o șarjă rapidă.

Utemistele de la modelărie și-au depășit norma cu 120 la sută.

În ziua aceea, la forja mijlocie, la unul din puternicele ciocane pneumatice de 1200 de kg, am văzut lucrînd trei băieți care nu cred că aveau mai mult de 15 sau 16 ani. M-am oprit pentru o clipă și i-am privit cu cîtă siguranță dădeau blocului de oțel forma unei piese de compresor. Aș fi vrut să-i întreb cum îi cheamă, dar n-am cutezat să-i opresc din lucru. Am aflat de abia mai tîrziu, cînd a venit la ei secretarul organizației U.T.M. Tot atunci, din vorbele secretarului am aflat că cei trei băieți, în după amiaza aceea de sfîrșit de iunie, vor merge la Comitetul Orășenesc U.T.M. pentru a primi carnetele de membri ai Uniunii Tineretului Muncitor.

Vă spun drept, m-am bucurat nespus de mult; dar, în același timp mi-am pus întrebarea: „Cine este Neicu Florea? Dar Panțuru Radu și Gurău Nicolae? Care le sînt meritele pentru care au fost primiți în rîndurile utemiștilor?".

Am aflat...

Era pe la sfîrșitul lui august 1955. Zilele de tabără se sfîrșiseră, iar cei trei prieteni, Neicu Florea, Panțuru Radu și Gurău Nicolae, nu se hotărîseră încă ce școală să urmeze. E drept, în adunările

de detașament s-a vorbit despre multe meserii. Și toți trei ar fi vrut să învețe o meserie, dar care, sînt doar atîtea?... Noroc că vărul lui Neicu, strungar la Industria Sîrmei din Brăila, a venit acasă în concediu. El a fost acela care i-a sfătuit pe băieți să meargă să învețe la Școala profesională de pe lîngă Uzinele „Progresul". Prietenii i-au ascultat sfatul și, în ajunul lui 1 septembrie au plecat la Brăila, la școală. Au fost primiți toți trei. În primele zile, împreună cu alți colegi, Radu, Nicu și Florea vizitară halele uriașei uzine. La forja mijlocie, puternicele ciocane pneumatice care striveau sub loviturile lor blocuri uriașe de oțel i-au captivat cu desăvîrșire. Reîntorși la școală, prietenii din Mircea Vodă au rugat pe directorul școlii să-i treacă și pe ei în clasa forjarilor. Dorința le-a fost îndeplinită.

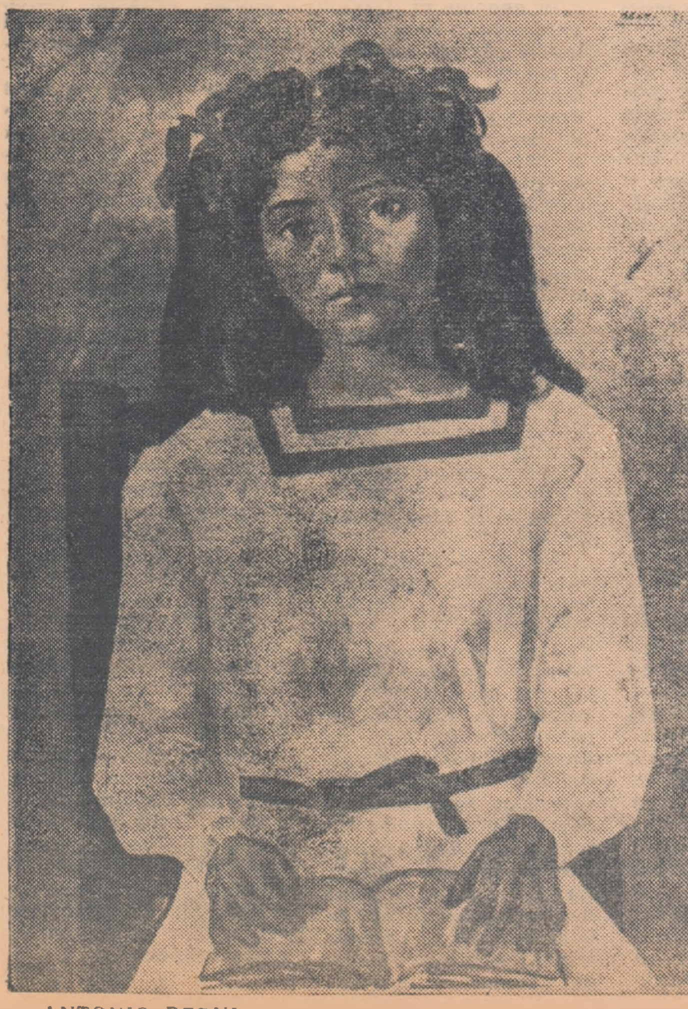
Multă strădanie au mai dovedit cei trei prieteni! La școală aveau numai note de 4 și 5, iar în uzină utemiștii în brigada cărora lucrau se bizuiau mult pe priceperea lor.

A trecut un an de atunci... În acest timp ei au cerut să fie primiți în U.T.M. În ajunul examenelor cererile lor au fost discutate în adunarea generală. S-au spus multe lucruri frumoase despre ei. Primul a vorbit utemistul Stanciu Constantin. El a arătat cît de mult s-a schimbat Neicu într-un an de zile. A vorbit despre strădaniile lui de a deveni un muncitor priceput, despre pasiunea sa pentru citit, pentru care a fost răsplătit cu insigna „Prieten al cărții", despre acțiunile patriotice la care Neicu era întotdeauna printre primii. La fel de frumos s-a vorbit și despre Radu și despre Nicu.

În ziua aceea, din ajunul Congresului U.T.M., cei trei pionieri au fost primiți în unanimitate în rîndurile utemiștilor. Seara, cînd toți băieții s-au dus la culcare, pe noii utemiști îi aștepta o surpriză. Pe patul fiecăruia se afla un pachețel învelit în celofan: o carte și o prăjitură. Și fiecare pachețel avea un bilețel cu același conținut: „Din partea prietenului vostru care întotdeauna a fost alături de voi, Vasile".

Vasile Tălpău era secretarul organizației de U.T.M. din clasa lor.

Radu POPA

ANTONIO BERNI — Eleva
(Din „Expoziția de pictură argentiniană" de la București)

Ce am găsit nou în școală

Un nou cerc de activitate

În prima zi de școală a acestui an, încă cum am făcut primii pași în sala de la intrare, privirea ne-a fost atrasă de un panou neobișnuit. Ne-am apropiat curioși de el: în colțul de sus stau frumos orînduite eprubete cu diferite substanțe chimice, apoi sînt înfățișate fazele principale ale fabricării pantofilor de tenis. Iar într-un colț e scris un articol care explică fazele principale ale fabricării, semnat U.C.R. Semnătura nu ne-a mirat pentru că Uzinele Chimice Romîne e întreprinderea care ne patronează școala. Iar acest panou nu e prima surpriză pe care ne-o face. Dar rostul panoului l-am aflat abia în clasă, în timpul orelor de curs, de la tovarășii profesori: anul acesta va funcționa în școala noastră un cerc de lucru manual care-și va desfășura activitatea practică într-o secție pe care ne-o va pune la îndemînă conducerea U.C.R-ului

Petre GOBAN, Eugen ALEXANDRESCU, Mihai NICOLAE
cl. a V-a, unit. nr. 11 — București

Avem stația noastră de radioamplificare

Anul trecut, toți pionierii din unitate hotărîseră să instalăm în școala noastră o stație de radioamplificare. Știam că nu e deloc lucru simplu. Dar pentru că-l doream cu toții, am chibzuit mult ce trebuie să facem. Bineînțeles, ne-au ajutat tovarășul instructor și tovarășii profesori. Și iată ce am făcut: am organizat multe serbări și am strîns fier vechi; cu banii adunați, adăugați la fondul pe care-l mai avea școala, am reușit ca la începutul acestui an să avem stația noastră de radio amplificare.

Antoaneta CRUCEANU
cl. a VII-a Școala de 7 ani mixtă nr. 6
Galați

Ce frumos arată clasa noastră!

Pășeam în școală cu emoția revederii. Cînd am intrat în clasă, emoția s-a schimbat într-un simțămînt de bucurie. Ce frumos arată clasa noastră, nici nu seamănă cu aceea pe care am lăsat-o! Pereții proaspăt vopsiți cu ulei, tablouri și lozinci parcă mai frumos aranjate decît anul trecut. Băncile le-am recunoscut cu greu. La început am avut impresia că sînt noi, dar nu, sînt reparate și vopsite. În prima oră de laborator ne mai așteaptă și alte surprize: aparate noi de fizică și multe substanțe pentru experiențele de la orele de chimie.

Lucia STEFAN
cl. a VII-a Școala nr. 2 fete — Fetești

A fost de mult

Mărgele

Tu n-ai de unde să ții minte, Traiane, că erai cît un degetar și de-abia începuseși să rupi vreo două vorbe, și alea „sîsîite". Iar mai apoi, întîmplarea asta nu ți-a istorisit-o nimeni. Fiindcă sînt lucruri ce rămîn în inimă ca bobul de mărgăritar în scoică, și pe care cei ce le-au văzut și trăit le păstrează tăcute, ca să nu le știrbească sfințenia și frumusețea. Azi însă, o să rup eu opreliștea asta delicată și nescrisă. Simt că trebuie. Și o să-ți povestesc.

...Se frîngeau salcîmii și gemeau istoviți sub pieptul crivățului de ianuarie. Omătul se ridicase pînă la streșini. Gerul frigea ca o flacără, și împușca vifornița ace de gheață. Erai bolnav rău. Abia răsuflai și-ți era fruntea de jăratic. Ne uitam toți, încremeniți de durere, cum îți fuge viața din trup. Doctorul, singurul din tîrgușor, era plecat și trenurile înzăpezite. Era un dispensar la 5 km. depărtare. Cine să vie de acolo și cum pe vremea asta cîinoasă? Așteptam... Tata s-a aplecat peste patul tău și a stat mult așa. Apoi i-a spus mamei să te înfofolească bine. S-a îmbrăcat și el. Te-a vîrît sub palton și te-a cuprins cu mîinile amîndouă. A ieșit în iadul de afară. Cine știe în cît timp și cu cîte suferințe a făcut kilometrii aceia, cu povara lui la piept. A ajuns, și medicii te-au salvat. Dar ghimpii înroșiți ai gerului pe el nu l-au cruțat. Tu știi: cu ochiul drept se uită stînjenit și țeapăn. De atunci.

Uite, ți-am povestit. M-a obligat întîmplarea de duminică. Tu nu ești un băiat rău, Traiane.

Dimpotrivă. Te-am văzut de atîtea ori harnic, săritor, respectuos. Dar duminică, nu știu...

Ți-au făcut un costum nou, albastru. Primii pantaloni lungi. Ai de ce să fii mîndru. Frumoase haine. Tata nu și-a făcut. I le-a mai țesut mama pe cele vechi și le-a călcat frumos. „Merge", a zîmbit tata. Și și-a pus o floare la butonieră. Duminică dimineața v-ați dus amîndoi după cumpărături. Acolo, în vălmășagul pieții, treacă — meargă: fiecare are un coș, o traistă în mînă. Dar ce te-ai gîndit: „Cum o să trec prin centru, în haine noi și cu coșul de zarzavat?". Ți-ai adus aminte deodată că peste un sfert de ceas trebuie să fii la școală, la o repetiție de cor sau cam așa ceva, și i-ai cerut voie tatei. Ți-a dat. Dar cînd l-am văzut, zîmbetul lui obișnuit era îngîndurat. Știuse.

Nu ești un băiat rău, Traiane. Dar viermușul ăsta al îngîmfării și iubirii de sine e tare viclean și dacă nu-l strivești la timp își înfige clonțul otrăvicios tocmai la inimă, care e cuibarul atîtor simțăminte calde și dragi.

Vasile MANUCEANU

PRIN PATRIA NOASTRĂ DRAGĂ

Creşterea albinelor e o îndeletnicire seculară care nici în zilele noastre nu-i de lepădat, ba dimpotrivă...
Iat-o pe studenta Julieta Marcu ascultînd c-o adevărată dragoste explicaţiile maistrului apicol Dumitru Cernahovski de la secţia Gîndeşti a G.A.S—Buzău.

Dacă veţi merge...

Atunci cînd cineva vrea să dea exemple din faptele deosebite ale unor utemişti, e tentat mai întotdeauna să caute tineri care ori au stins niscai incendii uriaşe, ori au salvat o galerie minieră de la prăbuşire, ori au îndepărtat primejdia unei revărsări de rîu. Ce-i drept, acestea sînt fapte însemnate, dar a te mărgini la ele înseamnă a nu-i cunoaşte cu adevărat pe utemişti. Zilnic, ei înfăptuiesc lucruri care, deşi mici la prima vedere, au darul de a înfăţişa, la fel de bine ca şi faptele eroice de mai sus, dragostea de patrie a tinerilor noştri

Iată-i, de pildă, pe utemiştii din comuna Vasile Roaită, raionul Feteşti: Iercan R. Ion, Pleşa Dumitru, Pleşanu Virgil, Pitiu Vasilica, Moldoveanu Ion şi mulţi alţii... N-au stins nici incendii şi nici revărsări de rîuri n-au împiedicat, pentru că n-au avut prilejul. Totuşi, merită din plin stima tuturor. Dacă veţi merge cîndva în satul lor şi veţi întreba cine s-a îngrijit de restaurarea căminului cultural, locuitorii vă vor răspunde: „Utemiştii noştri". Dacă vă vor plăcea unele străzi ale comunei, să ştiţi că tot aceşti tineri le-au înfrumuseţat. Dacă vă veţi mira de buna stare în care se găsesc curţile şi casele sătenilor bătrîni, să ştiţi că tot utemiştii se îngrijesc de ele.

In clipa de faţă, tinerii noştri lucrează la curăţirea izlazului comunal şi la amenajarea unui teren de fotbal.

Iată deci care-s faptele lor, simple, dar realizate cu tragere de inimă şi purtînd pecetea dragostei pentru muncă, pentru patrie.

Încredere

Gligoy Szalay, un băiat de vreo 14 ani, nu-i un vechi strungar în secţia strungărie a cooperativei de producţie meşteşugărească „Dinamo", din Timişoara. Nu-i nici măcar strungar. E ucenic. A venit aici de foarte puţină vreme. Îi place strungăria, dar la început s-a temut că n-o s-o poată scoate la capăt. Încă din prima zi s-a apropiat de strungul la care lucrează Şimon Mihai, ucenic şi el, dar cu o vechime de un an. Mult a stat şi-a privit Gligoy cu cîtă dibăcie lucra Şimon. „Oare, am să pot lucra şi eu la fel?" se întreba nesigur Gligoy.

In aceeaşi clipă, Şimon a observat că s-a tocit cuţitul strungului. Cum nu cunoştea încă tehnica ascuţirii, Şimon îi ceru ajutor tînărului Eduard Zwick. Meşterul Alfred Veber se oferi şi el să-i ajute.

— Iată, îi şopti Şimon lui Gligoy. ei m-au învăţat pe mine. Acum e rîndul meu să-ţi arăt ţie cîte ceva... Iar peste cîţiva ani, tu insuţi vei învăţa pe altul...

...Privindu-i pe cei trei, Gligoy zîmbi încrezător; un simţămînt de caldă prietenie îi încălzea inima. Şi siguranţa că strungăria nu va mai fi pentru el o taină îi lumina privirile.

Un dar neobişnuit

Sînt de atunci doi ani. Pionierii din Republica Democrată Germană au hotărît să facă patriei lor un dar cu totul neobişnuit. Nici nu v-ar trece prin cap ce anume. Un vapor! Un vapor de mărfuri! Cum însă proiectarea şi construirea unei nave maritime cere cunoştinţe pe care talentaţii membri ai cercurilor pionereşti de navo-modele n-au avut curaj să le afirme, sarcina aceasta a fost încredinţată unuia din marile şantiere navale din ţară. În schimb, pionierii germani au renunţat bucuroşi la îngheţata care le place tot atît de mult cît şi vouă, şi au dăruit, la datele fixate, cîte 50 de bani pentru fondul de construcţie a vaporului. In total, 1.400.000 de mărci, la care au adăugat 29.000 de tone de buşteni, 495 de tone de metale şi 290 de tone de hîrtie, adunate fără neglijarea îndatoririlor şcolare.

În ziua de 11 august 1956, la orele 10.30, în timp ce miile de voci pionereşti adresau urarea marinărească: „Drum bun! Vînt prielnic!", Christel Renten, „naşul" simbolic al navei, dădu semnalul de lansare, spărgînd tradiţionala sticlă de şampanie.

În curînd, noul vas comercial cu deplasare de 2450 de tone, avînd o viteză de 13 noduri pe oră şi purtînd numele „Organizaţia de pionieri Ernst Thälmann" va străbate mările ca un adevărat mesager al păcii şi al prieteniei între popoare.

„Ghicitoarea" cucuvae

— Cîntă cucuveaua! Să ştii că mai moare cineva! spun oamenii cînd aud cucuveaua ţipînd noaptea.

Dar de ce i se atribuie cucuvelei asemenea prevestiri negre? Are oare cucuveaua un dar special, un dar prin care poate ghici cînd i se sfîrşeşte cuiva firul vieţii?

Încă din vremurile vechi, cucuveaua e socotită ca o prevestitoare de rele. Pe atunci, cînd nu era încă lumină electrică, satele se cufundau în beznă chiar de la căderea nopţii. Se întîmpla însă ca într-o casă cineva să se îmbolnăvească foarte grav. Un om bolnav pe moarte nu putea fi ţinut în întuneric. Şi iată că în sat apărea o fereastră luminată. Gîzele, atrase de lumină, se năpusteau la fereastra aceea. Cucuveaua, mare mîncătoare de insecte, găsea astfel, la geamul luminat, un ospăţ în toată legea. Scoţînd un sunet ascuţit, prelung — semnalul ei de pradă — cucuveaua culegea insectele una cîte una.

Neîngrijit de medici, bolnavul murea în două-trei zile. Lumina de la geam se stingea şi ea. Cucuveaua pornea să găsească un alt geam luminat la care să se ospăteze.

Aşa s-a asociat în mintea oamenilor strigătul cucuvelei cu prevestirile rele. E limpede însă că cucuveaua nu posedă un dar anume, darul de a ghici sfîrşitul oamenilor.

Lucian MANOLACHE

POVESTE FĂRĂ CUVINTE

(Din „Norci Lenineli" — gazeta pionierilor din Gruzia)

Africa! Patrie a popoarelor cu pielea tuciurie... Cîte bogăţii şi cîte semne de întrebare pentru ştiinţă mai ascunde ea!... Oamenii de pe meleagurile sale au început să se trezească la o viaţă nouă, să scuture lanţurile seculare ale colonialismului. Dar înapoierea în care a fost ţinută de către cei care i-au stors vlaga a făcut ca multe din regiunile sale să nu cunoască binefacerile civilizaţiei. Pe pămîntul Africii mai trăiesc şi astăzi popoare în stare de sălbăticie.

Să pornim într-o mică expediţie prin ţinuturile Africei centrale. Dorim să cunoaştem mai îndeaproape viaţa poporului pigmeu, care trăieşte în zona pădurilor ecuatoriale, în bazinul fluviului Congo şi pe malurile rîului Ituri. Dar poate că voi, cei care aţi dori să ne urmăriţi în această interesantă expediţie ştiinţifică, nu ştiţi cine sînt pigmeii? Să vi-i prezentăm atunci:

Fac parte dintre cei mai mici oameni de pe pămînt. Aparţin rasei negre si cresc pînă la 1,41—1,42 m. Spre deosebire de ceilalţi negri, ei au culoarea pielii ceva mai deschisă şi uneori cu nuanţe galbene sau roşii. Existenţa pigmeilor e cunoscută de acum 26 de secole, cînd strămoşii lor, după cum spune Herodot — părintele istoriei, i-au prins pe cei cinci exploratori Nassamonieni. Homer a scris şi el despre un război care a avut loc între vitejii pitici negri şi cocorii veniţi din nordul îndepărtat. Aristotel a amintit de asemeni de acest lucru. Totuşi exploratorii europeni n-au reuşit mult timp să pătrundă în ţinuturile locuite de pigmei. Primele date ştiinţifice despre acest popor ni le-au dat portughezii, abia în secolul al XVII-lea, cînd au descoperit tribul „aka" format din negri pitici. Aceşti oameni sălbatici vorbeau o limbă căreia îi spuneau „baca-baca" şi se ocupau cu vînătoarea. În jurul colibelor lor portughezii au zărit găini şi cocoşi domesticiţi.

În secolul al XIX-lea, exploratorul Henry Stanley a pătruns cu multă greutate în inima pădurilor africane şi i-a descris pe pigmei în felul următor: „...Sînt iuţi şi inteligenţi, capabili de afecţiune şi recunoştinţă. Cei cărora le-am arătat cum să lucreze au dat dovadă de o minunată răbdare şi îndemînare. Sînt oameni cu o expresie deschisă, naivă şi foarte plăcută. Sînt iuţi la mînuirea armelor. Obiceiul pădurii este să loveşti pe duşman, de îndată ce-l vezi şi îndemînarea lor întregită de puterea otrăvii în care îşi moaie săgeţile, îi face şi mai de temut".

Dar şi în zilele noastre triburile pigmeilor au rămas sălbatice. Principalele lor ocupaţii sînt pescuitul şi vînătoarea în care dealtfel sînt mari maeştri. Ei ies la vînătoare cu tot tribul. Bărbaţii duc pe umeri plase împletite din liane subţiri şi ţăruşi mici, iar femeile şi copiii vin în spate. Într-o tăcere deplină, pigmeii înconjoară un sector din pădure, fixează cu ţăruşi plasele în pămînt, iar apoi pornesc în lanţ şi încep să strige căutînd să îndrepte vînatul înăuntrul capcanei.

Vînătorii sînt înarmaţi cu suliţe şi arcuri, cu săgeţi otrăvite, care pot ucide chiar şi elefanţii. Otrava o prepară dintr-o plantă numită aroinica sau din furnici roşii pe care le usucă şi le amestecă apoi cu ulei de palmier.

În lunile cînd nu reuşesc să găsească vînat, pigmeii se hrănesc cu poame, rădăcini, melci, broaşte, crabi, şerpi şi cu mierea albinelor sălbatice. Triburile pigmeilor n-au aşezări stabile. În căutare de vînat, ei îşi schimbă mereu locul de staţionare. Acolo unde se opresc pentru un timp, îşi fac din crengi colibe semicirculare în care dorm şi îşi păstrează obiectele casnice, dealtfel foarte simple. Pigmeii fac schimb cu alte triburi oferindu-le vînat şi obţinînd legume, banane şi vîrfuri de fier pentru săgeţi.

Mulţi savanţi burghezi au susţinut că pigmeii sînt nişte urmaşi degeneraţi ai unor triburi de negri. Realitatea este însă cu totul alta. Pigmeii au corpul proporţionat. Sînt puternici, rezistenţi, sănătoşi, deci nu prezintă nici un semn de degenerare, care ar putea servi ca argument savanţilor burghezi.

Pigmeii sînt locuitorii de baştină ai Africii tropicale pe care o locuiesc din timpurile cele mai vechi, poate chiar preistorice. Oamenii de ştiinţă sovietici sînt de părere că pigmeii fac parte dintr-un tip antropologic special

I. FETOV

DUȚU

Repede trece vremea! Parcă a fost ieri, deși a trecut exact un an de atunci.

Mă aflam într-o școală și luam parte la alegerea unui președinte de grupă, la clasa a VI-a. Parcă-l văd în fața ochilor. Un băiat înalt, slăbuț, cu părul creț și cu privirea îndrăzneață. Il chema Duțu, și era nou venit, de la altă școală.

— Sigur... Anul trecut, din cîte am aflat, nu s-a făcut mai nimica, se repezise Duțu la discuții. Trebuie să organizăm excursii.. Eu am fost în excursii, cunosc munții grozav! Apoi... Ce voiam să spun?... A da, sportul... Eu joc fotbal... La spartachiadă am sărit la înălțime... Și pe urmă, teatru... O! Să mă vedeți pe mine jucînd în piese!...

Cei din grupă îl ascultau cu gura căscată... Și la propuneri, toți au căzut de acord: „îl alegem pe Duțu". Iar apoi, Duțu și-a luat un angajament așa frumos!... Grozav de frumos angajament.

Iată, acum mă aflu printre copiii din aceeași grupă. Vă spun drept, m-am dus la ei cu bucurie, acum, în preajma alegerilor. Voiam să scriu despre excursiile lor pe munți, despre echipa de teatru... Am intrat radios:

— Bună ziua, copii!

Și-au adus repede aminte de mine.

— Bună ziua, tovarășe reporter.

— Ei, ce se aude pe la voi?

Nu mi-a răspuns nimeni, nimic.

— Unde e băiatul acela înalt, Duțu mi se pare că-l chema, președintele grupei?

— Nu mai e la școala noastră. S-a mutat la alta.

— De ce?

Copiii se priviră unul pe altul.

— Cine știe!

— Cum așa?

— Păi așa are obiceiul... se auzi un glas timid. Se mută de la o școală la alta.

— A rămas corijent la două materii anul trecut — explică o pionieră care-și tot răsucea una din cozile ei castanii.

— Bine, dar atunci la alegeri?... Ce frumos vorbea! Cel puțin s-a ocupat de cele ce-a făgăduit?

Cineva rîse.

— ...Excursia pe munte... echipa de teatru, am insistat eu, însă din ce în ce cu mai puțin curaj.

— Adevărul e că n-a făcut nimic — răspunse tot pioniera cu cozi castanii. S-a lăudat și-atîta tot.

— Ce piesă!? In primul rînd să învețe să scrie.

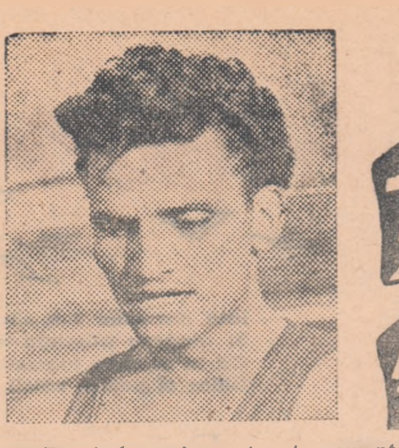
— Zicea că n-are timp să se ocupe de treburile astea și că principala sarcină a pionierului e învățătura.

— De-aia a rămas corijent, — mormăi cineva.

Am plecat de la ei foarte abătut. Și cînd te gîndești ce frumos vorbea Duțu!... Excursie în munți... echipă de teatru... sport...

Anul acesta va promite la alții acelaș lucru și poate că-l vor alege din nou... Și-și va lua alt angajament... apoi la anul se va muta la altă școală și așa mai departe...

A. WEISS

Am vrut să înving

De cînd am început antrenamentele pentru a IX-a ediție a campionatelor internaționale de atletism ale R.P.R., mi-am spus că trebuie să cuceresc locul I pentru culorile patriei mele.

Cunoșteam concurenți mai bine pregătiți, care realizaseră performanțe valoroase, și îmi cunoșteam și propriile-mi forțe. „Trebuie să înving!" mi-am zis. Faptul că favoritul probei la 5000 m. era socotit atletul sovietic Vlasenko m-a făcut să mă îngrijesc și mai mult de buna mea pregătire.

Visul meu era să scot un timp sub 14'20". Și am scos. Pentru asta însă mi-a trebuit multă voință, a trebuit să lupt cu mine însumi.

De cîteva ori în timpul cursei, am simțit că nu mai pot. Imi venea să las totul și să încetinesc viteza. Și atunci, un glas interior parcă-mi spunea: „oare ai uitat ce ți-ai făgăduit?"

Cei care au fost pe stadion au văzut că între mine, Bunea și Vlasenko se dădea o luptă strînsă pentru centimetru, pentru secundă. Și nu-i deloc ușor cînd simți în spatele tău adversarul.

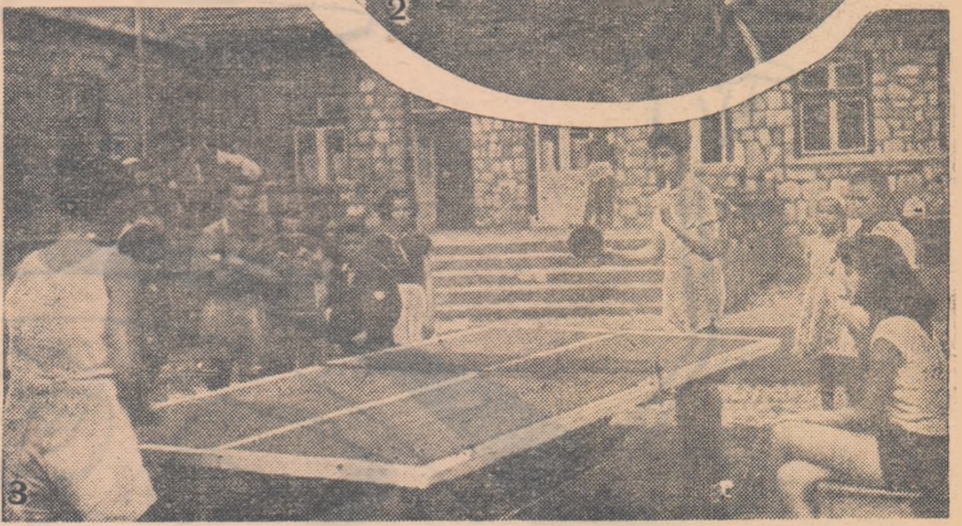
Alergam... Tabelele indicatoare arătau că mai sînt 1500 m.

„Trăgeam" din toate puterile. Mai sînt 300 m! Bunea cîștigă teren... conduce! In momentul acela mi-am zis: „Ce să fac? Bine că este el primul, culorile patriei sînt în frunte..." Mai sînt 150 m. „Dar făgăduiala ta?" mă mustra necruțătoare vocea interioară. Și picioarele, inima au răspuns singure acestui gînd. In acești 150 de m. am dat, cum se spune, tot. Rezultatul?... Rezultatul se vede în cei 5000 m. parcurși în 14'18"2/10. Drept să vă spun, parcă nu-mi venea să cred. Iată ce poți realiza prin voință, cînd lupți pentru un țel.

Constantin GRECESCU
campion internațional al R.P.R.
la 5000 și 10000 m.

C. Grecescu, despre care ați citit în articolul de mai sus, este un mare sportiv. Dar credem că vă interesează și cîte ceva despre sportivi mai mici.

1. Despre meciul de șah nu vă spunem deocamdată nimic. E greu de ghicit care va fi învingătorul.

2. Dar ce părere aveți despre acest îndîrjit meci de volei?

3. ...sau despre disputatul set de tenis de masă?

Urechea de măgar

Nu știu cum se face, dar de cînd a început noul an școlar se petrec în clasa noastră întîmplări de-a dreptul uimitoare. Iaca, numai zilele trecute, la o oră de matematică — pe cînd era ascultat Marinică Socodar — ne pomenim că Nelu Scrioșteanu (colegul lui de bancă) s-apucă să strige:

— Dumnezeule, doamne! Ia uitați-vă! Lui Marinică i s-a lungit urechea.

Am rămas ca trăzniți! Urechea lui Marinică creștea văzînd cu ochii. Intîi s-a făcut cît a unei oi, apoi cît a unui cîine-lup, și crescu așa pînă ajunse să semene aidoma cu urechea unui purcel.

Sărmanul Marinică! Abia apucă să-și scoată capul pe ușă că un hohot de rîs umplu coridorul. Apoi hohotul se potoli, se stinse, așa cum se stinge ecoul între stînci, pentru ca îndată după aceea să se audă din toate părțile o batjocură îngrozitoare:

Marinică, Marinel
C-o ureche de purcel!

Dac-a văzut băiatul c-a ajuns de rîsul întregii școli, nici n-a mai dat pe acasă, ci s-a dus de-a dreptul la medic.

— Tovarășe doctor, faceți-mi ce știți, numai, vă rog, scăpați-mă de blestemata asta de ureche!

Doctorul își puse ochelarii, pipăi urechea îndelung, încreți sprîncenele:

— Interesant! Chiar foarte interesant! — mormăi el Un astfel de caz n-am întîlnit în viața mea! Să încercăm totuși c-o injecție.

Și minune! Cum îi făcu injecția, urechea lui Marinică Socodar se retrase, se retrase, pînă ce ajunse din nou o ureche obișnuită.

Pe cît fusese de îngrozit, pe atît era acum de bucuros Marinică! Sărea, zburda, țipa, mă rog, întreaga lume era a lui.

Dar asta ținu numai pînă a doua zi. La lecția de geografie fu din nou ascultat. Și abia apucă Marinică să dea primul răspuns la întrebarea profesorului că Nelu Scrioșteanu izbucni iarăși cît îl ținea gura:

— Săriți! Ajutooor! Urechea lui Marinică se lungește din nou.

Urechea, blestemata de ureche, creștea într-adevăr ca din apă: mai întîi cît a unui cîine-lup, apoi cît a unui purcel, și crescu așa pînă ajunse să semene întru totul cu urechea unui vițel.

Spaima lui Marinică fu, de data asta, și mai mare. Coridorul se umplu de un haz nemaipomenit, iar din clase, din curte, din toate ungherele, copiii săreau și țipau:

Marinică, Marinel
C-o ureche de vițel!

Pînă la casa medicului, Marinică o ținu tot într-o fugă.

— Salvați-mă, tovarășe doctor, izbucni el îndată ce deschise ușa. Urechea a crescut din nou, ba încă și mai mare!

Doctorul rămase mut de mirare. Se uită la ureche, o pipăi, iar pînă la urmă se duse să se sfătuiască cu alți tovarăși de breaslă.

— Deocamdată te vom opera — zise el la întoarcere. Cazul dumitale e uimitor. Va stîrni o mare vîlvă în lumea medicală. Tocmai de asta mi-am propus să viu mîine în clasa voastră și să văd care sînt cauzele.

A doua zi ne-am pomenit într-adevăr cu doctorul în clasă. S-a așezat într-o bancă din spatele lui Marinică, tocmai ca să-l poată urmări mai îndeaproape In primele două ore nu se întîmplă nimic deosebit, dar în ora a treia, în ora de romînă, tovarășul profesor îl scoase la tablă tocmai pe Marinică Socodar.

— Scrie pe tablă următoarea propozițiune!... și tovarășul profesor îi dictă ce anume să scrie.

— Să ne spui acum ce este, ca parte de propozițiune, cuvîntul „trist"?

Marinică privi năuc tabla, își încruntă fruntea ca și cum ar fi căutat să-și aducă aminte de ceva, apoi furișă o privire plină de înțeles către colegul lui de bancă

— Complement, șopti Nelu Scrioșteanu

— Complement! — repetă Marinică cu voce tare.

Și cum spuse cuvîntul, urechea lui țîșni în sus, crescînd dintr-odată cît o ureche de purcel.

— Complement, complement, dar ce fel de complement? întrebă din nou tovarășul profesor.

— Circumstanțial — suflă Nelu Scrioșteanu.

— Circumstanțial! — repetă și Marinică.

Și din nou urechea lui făcu un salt ajungînd cît urechea unui vițel.

— De care? — mai întrebă tovarășul profesor.

— De mod — șopti Nelu Scrioșteanu.

— De mod! — repetă Marinică

Toată clasa hohoti într-un rîs că se cutremurară geamurile. Urechea lui Marinică semăna acum cu o adevărată ureche de măgar! Rîdea și doctorul de se ținea de burtă. nu alta

Nu știu care a zis mai întîi, dar ne-am pomenit cu toții în gura mare:

Marinică Socodar
C-o ureche de măgar!

După ce ne-am potolit, doctorul s-a dus lîngă Marinică. Acesta, rușinat peste măsură, stătea cu fața la perete, căutînd să acopere cu palmele uriașa ureche de măgar.

— Să știi că ai o ureche grozav de sensibilă, îi zise doctorul. Iți face poclnogul la cel mai mic curent! Și, după cum am observat, dinspre colegul tău de bancă trage un „curent" foarte periculos! Ei, dar i-am găsit adevăratul leac.

Și zicînd acestea doctorul scoase din buzunar un pachet de vată. Rupse o bucată și făcu din ea un cocoloș.

— Uite ce-ai să faci: întotdeauna cînd intri în clasă, îndeasă bine în ureche acest cocoloș. Cînd se termină lecțiile poți să-l scoți Nu mai e nici un pericol Ai înțeles?

Așa a făcut Marinică și uite că de atunci urechea lui nu s-a mai lungit Noroc de sfatul medicului; altfel cine știe? Poate că astăzi aveam în clasă un băiat c-o ureche cît o parașută!

Vasile BIRGĂOANU

Gh. Tomozei

Cîntece de toamnă

Verii...

Pleci cu cocorii toamnei, cu arșițele pleci,
Iți pierzi lumina caldă în boabele de mure
Rămînem fără tine, cum cuiburile reci
Rămîn însingurate sub streșini de pădure...

Dar ne rămîne — albă — printre mesteceni, școala
Și ne rămîne jocul și cîntecul și gluma
Și cînd stîrnește vîntul, prin frunze mari, răscoala,
La gura sobei basme vom asculta de-acuma.

Să luneci iarăși, ploaie, prin foi de cucuruz,
Te-așteaptă-n țarini bobul abia-ncolțit de grîu.
In dansul tău sălbatic îți văd genunchii uzi:
Ești ca un mînz zburdalnic lăsat fără de frîu.

Pleci cu cocorii toamnei, cu florile te duci,
Iți drămuiești lumina printre frunzișuri, vară,
Și la plecare — vulpe — furiș, printre uluci,
Tu te strecori în clasă și-mi intri-n călimară.

Școlărița din clasa întîi...

...Doi ochi privesc spre tablă cu iscoadă
Mustăți zbîrlite liniștea împung,
Din bancă iese mai întîi o coadă
Și mai apoi un miorlăit prelung...

Fetiță mică, tu, cu păr bălai,
Să nu te temi, nu s-a-ntîmplat nimica...,
Cînd prietene-ți vei face-aici, așa-i
Că n-ai să vii la școală cu pisica?

Două sălcii

Două sălcii după școală-ascunse
Iși vorbesc prin vesele foșniri
Și-mpletesc o mantie de frunze,
Cu andreaua crengilor subțiri...

— Strașnic te-ai mai înălțat, surată,
Totuși amintirea n-ai s-o ștergi!
Cam pe timpul ăsta, altădată,
Iți rupeau coroana pentru vergi.

Și priveai copiii cu mihnire,
Nu puteai privi în ochii lor;
Ei vedeau doar vergi cu trup subțire
In frunzișul tău cel plîngător...

Iată dar cum s-a sfîrșit povestea,
Și gîndesc privindu-te pe tine
Că în vremea toamnelor acestea
Chiar și pentru sălcii este bine...

Drum în toamnă

Crengile foșnesc în zare,
Vîntul toamnei lese-le!
Lunecă pe crengi, ușoare,
Verevițe vesele.

Iepurașii, bunăoară,
Ascultînd străvechile
Basme de odinioară
Iși ciulesc urechile.

Și într-una schimbă, iată,
Ca în vremea Dochiei,
Toamna, mofturoasă fată,
Rochie după rochie.

Hai la drum că iată, vîntul
Roibii și-i încetină,
Frunze-au îmbrăcat pămîntul,
Toamna ni-i prietenă!

Codrul, razele de soare
Să sclipească lese-le,
Zburdă pentru noi ușoare
Veverițe vesele.

Arăt ciudat, nu-i așa? Dar ce să fac? Pe vremea cînd aveam cifre, stăteam în gazdă la un școlar. De cum se scula băiatul o tulea la joacă. Și dă-i, și dă-i, pînă ce își mai aducea aminte de mine. Atunci își băga capul pe ușă, și arunca o privire fugară spre mine.

— A! E unsprezece! — spunea el tovarășilor săi.

Pe urmă iar venea.

— A! E unu! spunea el prietenilor și iarăși dă-i înainte cu joaca. Nimic nu vedea el la mine decît cifre. De aceea m-am dus la un pictor de m-a schimbat așa cum vedeți.

Ce v-a să-nseme astea? Da, vă spun îndată. Patul, de pildă, îi va aduce aminte că trebuie să se scoale cam cu un ceas și jumătate înainte de începerea cursurilor. Va face patul, gimnastică, va mînca în liniște și va ajunge și la timp la școală. După masă, două, trei ore le va rezerva pregătitului lecțiilor. Restul timpului îi rămîne pentru joacă, citit, spectacole

Pricepeți acum de ce arăt așa? Ei, și m-am gîndit să apar aici pentru ca și alți copii să mă aibă în vedere.

SPORT

● *La Moscova s-a desfășurat zilele trecute întîlnirea între echipa de fotbal a R.P. Ungare și cea a U.R.S.S. Echipa ungară a demonstrat un joc spectaculos, reușind să înscrie gol în minutul 16. Meciul s-a terminat cu 1—0 pentru echipa R. P. Ungare.*

In același timp, a avut loc la Budapesta întîlnirea între reprezentativele B ale celor două țări. Intîlnirea de la Budapesta s-a terminat tot în favoarea R.P. Ungare (2—0).

● *In campionatul ciclist de mare fond, s-a clasat pe primul loc în clasamentul individual C. Dumitrescu (C.C.A.), iar pe echipe, Dinamo I.*

● *In București, este în plină desfășurare o mare competiție pugilistică organizată de ziarele „Sportul popular" și „Munca". Competiția este intitulată „Turneul celor trei". Printre cîștigători fie la puncte, fie prin K.O., se numără pînă în momentul de față: Mircea Dobrescu (cat. muscă), Victor Șchiopu (cat. cocoș), Emil Cișmaș (cat. pană), Mihai Trancă (cat. semi-ușoră), C. Dumitrescu (cat. ușoară), Nicolae Lunca (cat. semi-mijlocie), Șerbu Neacșu (cat. mijlocie ușoară) D. Gheorghiu (cat. semi grea), D. Ciubotaru (cat. grea).*

Atențiune, atențiune!

O știre importantă pentru copiii din București.

Intre 1—7 octombrie se va desfășura SĂPTĂMÎNA TEATRULUI DE PĂPUȘI organizat de Ministerul Culturii și Direcția Teatrelor, la care participă 13 teatre și 15 colective din țară.

In sala de teatru a Palatului pionierilor, a Casei de Cultură a Sindicatelor, sala Sf. Sava, sala Studio—Franklin (Ateneul R.P.R.) Căminul Cultural—Cărămidari, cinematograful „Infrățirea între popoare", veți putea vedea piese ca: „Traista, turbanul și fluerul". „Crăiasa zăpezilor", „Punguța cu doi bani", „Străjerul mării" (în limba maghiară), „Aventurile lui Tom și Cook", „Fiii pescarului", „Stan Bolovan" și altele.

In numerile viitoare vă vom comunica noi știri.

Redacția și administrația: București, Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114. Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu Nr. 23—25.